

הארון יעשו כמו שהיה בבית שני וכמו דאמרו צפי הולילו לו אבן שתי הי' עם ומימות נביאים הראשונים הי' שם, ובסוף כוטה דוד ושלמה. עיי"ש, וכמו דרשו במנחות מקרא דמקדש הקודש בדרך כ"ז וזה ברור מאוד ודו"ק, ומימות יאשי' נגנו הארון ועיון בהלכות בהב"ח פרק ד' הל' א' ידע שסופו לחרב ודו"ק. ולפי"ז יתנו מקום לארון לגנוזו שם ובמקומו נגנו:

והבית הזה אשר היה עליון פירוש ואינו עליון בקדושתו בעת חורבנו ודו"ק:

ואבנה הבית כו' ואשים שם מקום לארון ובדברי הימים ואשים שם הארון. יתכן דשלמה כיון שהיה מקום הארון קדוש בקדושת הארון לענין קטרת של יום הכפורים והואת צין הבדדים שאם יטול אויב

הפטרות

הפטרות שקלים

אינו חוזר אחר גמר דין, ועוד ונתנה לרעך הטוב ממך וא"כ לגבי דידיה טובה ושוב אינו חוזר אף קודם גמ"ד ומעשה ונלח ישראל לא ישקר ולא ינחם ודו"ק. **ובזה**, מזוהר מה דאמר הגמרא סוף נוירי, שנאמר איך אלך ושמע שאול והרגני שכבר היה עליו מורא בשר ודם, פירוש דבשלמא במלך מזה שום חשים עליך מלך שתהא אימתו עליך, אבל הכא כבר הוסר מאתו המלוכה וכמו שאמר שאול ולא המלך שאול, ואפי"ה נתירא, ופשוט:

ויקח כו' ארון אחד, הסמיכות כאלו כתוב ארון איש אחד רד"ק, וגראה משום דחששו למוסיף על הבנין (יעוין ריש פרק כ"טו הדס) לכן כתוב בדברי הימים ויתנהו בשער בית ד' חולה, פירוש בשער ניקנור שלא נתקדש החלל (כדי שיכניחו המלורעים בהונות פסחים דף פ"ה ע"ב). ועוד משום שלקחו ארון איש אחד ולא ביטל להבנין, ועיי' או"ח סימן קנ"ג ס"ק כ"ב ודו"ק. ועיי' שקלים סוף פרק ששי בזה:

הפטרות פרשת החודש

וכי יעשה הנשיא גדבה עולה או שלמים גדבה לר', הקדים גדבה לעולה, שהמתנדב עולה וילמא אחי לידי תקלה דימעולי, לריך להביאה לעזרה ולקרות שם עולה עליה כהלל פסחים ריש אלו דברים, אבל בשלמים שאין בהם מעילה מחיים יכול להיות שם שלמים קודם ואחר זה גדבה לר' ודו"ק.

הפטרות שבת הגדול.

וערבה לר' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכו', הנה מתוק הוא דבר המתוק מלד עלמו, אבל ערב הוא דבר הכתמוז ונתערב מתערבות מינים שונים שהיו מתבטלים זה מזה וכמו קטרת שהיה מעורב חלבנה עמהם ובכללותם היה ערב, ומנחה אינה בזה בשותפין רק ביחיד שנאמר נפש, ולבור מזיבין מנחה אחת, דכתיב בזה כל נפש הבאה לבית יעקב, שהיו עובדין לר' אחד וכן אחת, אבל בעשו כתיב נפשות, שהיו עובדין לע"ז הרבה כדאמר במדרש, וזה שאמר וערבה לר' מנחת יהודה כימי עולם, שלא היה

הפטרות זכור

ממיטב הבקר והלאן לזבח לר' אלקיך, פירוש שלא חיטיין לרביעה, לכיון דהם ממיטב, והנרבעת נכשת בשברי, עיין פרק אין מעמידין, ולכן אמרו גם אתה תתן בדינו זכמים ועולות ועשינו לר' דאם איתא דאקליה או דפלח לא היה נותן אותה, ובטול מזרים לעו"ג שלהם היה מועיל דלא היו בגדר לא פלח דהא נשתייר בעל לפון כדי להטעותם ודו"ק:

ויאמר אליו שמואל קרע ד' את ממלכת ישראל מעליך היום ונתנה לרעך הטוב ממך וגם נלח ישראל לא ישקר וכו', הענין דלטובה שאמר מתחילה רעה חוזר לטובה, ולרעה אינו חוזר מן הטובה שאמר תחלה, וגם נגמור גזר דין אמרו בגמרא דביחיד אינו חוזר ובזיבור חוזר, עיין רה"ש, והקשה הטורי אבן הא בחוקיה נגמר הדין ואפי"ה חזר, וסירך דמלך כפרתו בלבור לא בשעירה ואף לאחר גמר דין חוזר, לכן אמר שמואל לשאול, חדא קרע ד' ממלכת ישראל מעליך היום וא"כ אין שוב לך דין מלך, וביחיד

משך

הפטרות

חכמה

היה בהן עו"ג בדורו של הכל והמנחה ערבה שנתבשמו זה מזה ונעשו נפש אחד. וזה הכונה בשופטים ו' וידל ישראל מאודי ואמר בילקוטי שלא היה בידן להקריב מנחה שנאמר ואם דל הוא כו' פירוש: שלא היה ביניהן חיבור וקישור זה לזה שנפרדו זה מזה שהיו עובדין לבעל ולאשרה ולא היו מקושרין להאחד היחיד המקשר. כולם כאחד. והיו נפרדין ואין שותפין מקריבין מנחה. ולכן בסוף ח"ל ליל ששורים זה מנחת העומרי שהיו נחשבין ללבור וכללותם שקול כנגד כל מדין ועמלק. שכל אחד מישראל שקול הרבה. ויכולין להקריב מנחה. ושורים ליכא ביחיד רק בליבור. ודוק.

א יאמרי שמנחה אינה צאה בשותפין רק בלבורי ולכן בזמן שהיו ישראל נתלקין לשתי ממלכות לא ערבה מנחת יהודה וירושלים. שהיו מקריבין בזמות והיו יהודה כשותפין. אולם לעתיד שיתקיים נבואת יחזקאל ל"ז ולא יהיו עוד לשני גוים כו' ורועה אחד יהיה לכולם אז בהיות כל ישראל כאחד ועיניהם נשאות למזבח ד' בירושלים אז הערב לד' מנחת יהודה וירושלים ודוק.

ואשרו אחכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ חפץ. הנה ארץ ישראל בזמן שכל יושביה עליה אינה ביד ישראל למכור ללמיותו כי לי הארץ. ובתנאי שלא תחזור ביוכל לא מהני דהוי כמוכר דבר שאינו שלי. כן ישראל בעלמם עבדי הם וקנינם להש"ת. ואינם יכולים להמכר ללמיותו. רק ביוכל ילאו ואינם בעלים על עצמם להמכר לעבדות. רק קנין למעשה ידיו. וזה שאמר שישכימו כל הגוים כי אתם ארץ חפץ ואינכם ברכותכם להמכר ולהבנע לבני אדם. כי עבדי ד' אתם ולא עבדי אחרים. ודוק.

יראי ד' ולחושבי שמו. אפילו חשב מולה ונאנס ולא עשה כו' (סוף פ"ק דקדושין). אך אונסא כמאן דלא עבד היכי שחזירו לרין להתחייב. דלו יהא דפלוני נאנס. מכל מקום חזירו שכנגדו לא נתחייב על אופן זה. ישוין ש"ך סימן כ"א אך זה רק במי שלריך תועלויות. לכן כיון שחזירו אנוס ולא עשה. לא נתחייב על אופן זה. אבל בהש"ת. שאם חטאת מה תפעל לו כו'. לכן כיון שהישראלי אנוס מיחשב כאילו עשה וזה והיו לי ליום כו' אשר אני עושה סגולה. שהבנתן אללי אינה מלד התועלויות שאקבל מהן רק ענין סגולי. ולכן שכרם גדול כאילו עשאו לבד רק אם נחייב על פרט שיעשה חזירו ונאנס חזירו ולא עשה אין השתעבדות מחזירו. דהא לא נעשה. לכן בסוכה וכן בתקיעת שופר דררשי מנין שנאמרין מלכיות דכתיב אני ד' אלדיכם וקאי

על שופר דסמיך למוי. לכן מאני ד' אלדיכם ואין ליתן שכר אם נאנס ולא עשה בעל ההתחייבות לשלם ע"ז. לכן אמרו במשנה בירדו גשמים דדומה למי שבא למזוג כוס לרבו כו'. וכן ברה"ש כל שנה שאין מריעין בתחילתה ואפילו איתיליד אונסא כהבה"ג. אבל בלולב דלא כתוב אני ד' אלדיכם. רק בכלל התורה הוא מיתשב שפיר כאילו עשאו. ודוק. כמו שהיה בשנת תרע"ז. ולכן מה שדברתם שעי' הרדיפות והלריות שזו עבוד אלקים. שהעבודה לא יוכל להיות. כי הישראלי לא יוכל לעסוק בתורה ומה בלע כי שמרנו משמרתו היינו הלי"ח לא תאמרו כן שבין העובד אלקים לאשר לא עבדו תרויבו לדיקי גמורי נינהו ואילו בין לדיק לרשע המרחק גדול ועושי רשעה ילפט אותם יום הבאי וזה עוז שתוקף ישראל מחוקין עלמן נגד הרדיפות ומה נחת רוח לר"ן השי"ת. וזה וחדוה במקומו. וזה בבתי גואלי שזה יותר טוב לפני השי"ת מהטוב והלדק שעשו ישראל בזמן שיס שלום. והוא הר"ן הפנימי של ישראל הוא נפלא במסירת נפשו נגד הרדיפות. וזה בתי גואלי ורק בבתי בראי איכא זכיה שמלך ישראל שפל בתורה ומלות מן הרדיפות אבל בבתי גואלי עוז וחדוה במקומו. כגירסת ש"ס כ"י בתגינה ה'. יעיון בדיקדוקי סופרים ודוק בכ"ז.

ובענין זה יש לבאר הפסוקים בשיר השירים כי עזה כמות אהבה וכו' רשפיה רשפי אש וכו' מים רבים לא יוכלו לכבות וכו'. דהנה אש ומים ידוע דמים מכבים את האש. רק תולדות האש ומים. התולדה כמו ברזל שהוסק בלש מיבש דבר הנשרה במים. והנה המון עמים כהמות ימים יהמיון ואיך אינם מכבים את ישראל שדתייהן של אלו אש (ביאה כ"ה). אמנם תנן במשנה פ"ד דבי"ה אין מוליאין אש מן המים. דנגד האש יכולים להוליא ע"י השמש אש מהמים. רש"י. ולכן באליהו כתיב ויהי בלהרים ויהתל בהם אליהו. שגם פעולה טבעית אינם יכולים לעשות. ואליהו המתין עד עליות המנחה. כד מנח שמשי. שלא יאמרו שעשה פעולה טבעית. לכן כתיב שמש ומגן ד' אלקים. שהשגחת השי"ת תמיד. וכמו דכתיב השוכן אתם בחוך. עומאותם אפילו כשהן עמאין (יומא כ"ה). ולכן ע"י השגחת השי"ת מהמים היינו מגזרות ורדיפות של האומות במדינות מארקאי. מזה יא' אש להבטיר את שלהבת הדת בחוך לבד בני ישראל ולהיות בכל עוז ותעלומות נגד הרודפים וזה שלהבת יה. לכן מים רבים לא יוכלו לכבות אהבה וישראל עומדים בתקפם לנלח. ודוק.

דגנני שולח לכם את אליהו כו'. בילקוטי. אמרו ישראל.

הפטרת אחרון של פסח

יציא חוטר מגזעי ישי ונלר משרשיו יפרה כו'. הביאור הוא עפ"י האגדה בחלק ביקש הקב"ה לעשות חוקיה משיח. וזה וילא חוטר מגזעי ישי שגזע כל שרואה פני החמה וכבר נילד וחוקיה שמוי או ונלר משרשיו יפרה זה שרשין שאינן רואין פני החמה (ב"צ פ"ג). והוא המשיח הממוכה. ומסיים זמרו ד' כי גאות עשה שאם יאמרו שירה על מפלת סנחריב יהי חוקי' משיח ואם לא מודעת זאת בכל הארץ, זה שהארץ תאמר שירה, ואז יהי' משיח שעדין לא בא. ודוק היטב, ועיין כן במד' היות פרשה ד' פסוק אחי מלבטן כלה בלורך.

הפטרת שבת ר"ח

מנחה לר' וצפרדים הגה לאסי הצבלי דסבר בתוספתא דכלאים דאסור לרכוב על הפרדה משום כלאים על כרחו ל"ל דכאן אמר שהלבים והכרכרות יהיו אסורים להם הפרדים ובני ישראל ישבו בלבים (המה העגלות המקורות) והכרכרות, והיושב בקרון חממים פוטרין ללא עבדי מעשה והנכרי המנהיג אינו מלוגה על הכלאים ופריך עלי' מדוד והרכבתם על הפרדה יעו"ש, וזה ברור:

את המנחה בכלי טהור בית ד', היינו שמביאין בכלי כסף וזהב הראוי לכלי שרת (סוטה דף י"ד) ונוהגים גם הכלים וקדושים ומתקדשים כאחד (ירושלמי פ"ג ה"י כחמת הן קדושים ומתקדשים) כן גם את הסוסי-הלבים והכרכרות יתנו מנחה לבית לבית ישראלי ופשוט:

ישראל בגאולה ראשונה כתיב שלח משה עבדו אהרן אשר בחר בו שלח לי אף שנים כנגדן שלח אורך ואמתך, אמר הקב"ה הנני שולח לכם את האחד אליהו הנביא, והשני הן עבדי אהמון, בו וכו'. הענין דמשה היה שר התורה ולא קם נביא בישראל כמשה, ואותי ללוא ד' ללמד אתכם חוקים כו', ואהרן היה נושא ההשגחה והקטיר להסיר הנגף, וענני כבוד היו בשבילי שהיו סוכנין מכל נר ואויבי, ובה לקה"ק ששם שוכן הכבוד, וההשגחה הפרטיות על ישראל היה בשביל עבודת אהרון, וכמו שלחם הגשמי מקשר הכפז אל הגוף, כן לחמי זה הקרבנות מקשרים שכינת כבוד השי"ת לישראל, ולכן אומרים עתה ישלח שניי, אורך זה ההשגחה וכמו שאמר יאר ד' פניו אליך, ואמתך זה תורה דכתיב בה אמת (ריש עו"ג), ולכן השיב להם הנני שולח לכם את אליהו זה ההשגחה וכל הנסים מוזכרים ע"י אליהו ובעת הגזרות היה מצטרף ועבדי אהמון, בו כו' ולתורתו איים יחלו, וההשגחה והתורה סוככים בגלות הארץ והמור עד כי יביאו ישראל אל הר הקדש, וזה באמת טוד שני הכרובים זה סגלפון שר התורה ומט"ט שר ההנהגה וביניהם שוכן הכבוד, והדברים ארוכים ואכ"מ, ודוק:

הפטרת יום ראשון פסח

התקדשו כי מחר יעשה ד' בקרבכם נפלאות, פירוש התקדשו אל הגשו אל אשה כמו במתן תורה, ונראה משום דארון הברית היו נושאים כהנים לפני העם עד הירדן וצירדן, וגמירי דכל זמן שארון ושכינה שלא במקומן אסורין בתשמיש המטה (עירובין כ"ג) ולכן לזה אותם לפרוש מן האשה:

